

καταστάσεως τοῦ ἀσθενοῦς ἢ ἐλπίς πρὸς τὸν Θεόν. Ἄλλὰ μὴ ἡ ὑποβολὴ δὲν δύναται νὰ ἐπιβρέσῃ τὰς ὀργανικὰς λειτουργίας; Πᾶσαι αἱ λειτουργίαι τοῦ ὀργανισμοῦ ἡμῶν εἶναι στενῶς συνδεδεμέναι μετὰ τοῦ νευρικοῦ συστήματος καὶ μεγάλως δύναται νὰ ἐπιβρέσῃ αὐτὰς ἡ θέλησις τοῦ ἀνθρώπου. Ἐν ταῖς ὀργανικαῖς λοιπὸν παθήσεσιν ἐπιβοηθητικῶς δύναται νὰ ἐπενεργήσῃ ἐνίοτε ἢ πρὸς τὸν Θεὸν πίστις, ἐνῶ εἰς τὰς ψυχικὰς νόσους, κυρίως εἰς τὰς ὑστερικὰς ἐκδηλώσεις, ἀρκεῖ αὐτὴ καὶ μόνη ἢ πίστις, ἐπενεργοῦσα ὡς ὑποβολὴ ἐν ἐργηγόρσει, νὰ θεραπεύσῃ αὐτὰς.

ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΓΙΑΝΝΗΡΗΣ

Ἴατρος, Ἰπποδιευθυντὴς Δερμοκατείου

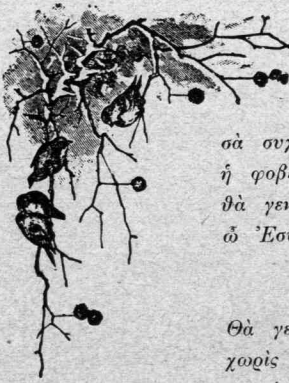
ὍΤΑΝ ἡ γῆ, γεμάτη καταφρόνια
στὰ σπλάγχνα τῆς τοῦ Ἀντιχρίστου νεώση
ἢ σύλληψη σκληρὰ νὰ τὴ δαγκώσῃ,
τὰ φοβερὰ ὅταν κοντέψουν χρόνια,

Ποῦ κάμποι καὶ βουνὰ σ' αἶμα θὰ πλέψουν
κ' οἱ θάλασσοι βαθειὰ θὰ κοκκινήσουν,
οἱ μάννες τὰ παιδιὰ νὰ λησμονήσουν
κ' οἱ ζωντανοὶ τὰ μνήματα ζηλέψουν·

Ἡ φοβερὴ ὅταν σιμῶσ' ἡμέρα,
ποῦ ἡ σάλπιγγα φριχτὰ θενὰ βροντήσῃ
τοὺς πεθαμμένους πάλι νὰ ξυπνήσῃ
«Σηκῶτε κ' εἶναι Παρουσία Δευτέρα!»

Ἐσσηθωμένους ὅταν πλημμυρίσουν
τὰ τριστοράτα τὴ νύχτα οἱ παρθένας
ἀπ' ἄγνωστες μητέρες μαῦρες γέννες·
τὰ ὄνειρα τῆς παρθενίας σὰ σβύσουν·

ὄαν πάρη ὁ παπᾶς γιὰ προσκεφάλι
τὸ Εὐαγγέλιο τᾶγιο μεθυσμένος,
ὄαν πῆ, Χριστέ μου, νᾶσ' ἀφορεσμένος
σὲ μοιχαλίδος γέροντας ἀγκάλῃ·

σὰ συχαθῆ τὸν ἄνθρωπον ἢ φύσις,
ἢ φοβερὴ διὰν σιμῶσ' ἡμέρα,
θὰ γεννηθῆς, ψυχῆ, σὰν περιαιτέρα,
ὦ Ἐσὺ ποῦ ἐμένα θ' ἀγαπήσῃς!

Θὰ γεννηθῆς κ' Ἐσὺ καθὼς οἱ ἄλλοι,
χωρὶς τῆς μάννας τὸ φιλὶ νὰ τοιώσῃς,
παντέρημη, φτωχὴ, θὰ μεγαλώσῃς
στὴν πέτρα τὸ χρυσοῦξανθο κεφάλι.

Τοῦ Σατανᾶ τριγύρω σου τὸ βρόχι
ρύχτα καὶ μέρα θαῦρος ἀπλωμένο
μὰ ἐτοῦτο τὸ τραγοῦδε ἀνοιγμένο
σιὰ γόνατά σου θὰ φωνάξῃς — ὄχι!

Καὶ τότε ἡ ἀγνόιατη ψυχὴ σου
σιὰ περασμένα θὰ πετάξῃ χρόνια,
ποῦ ἀναστημένος θενὰ ζω αἰώνια,
μαντιέοντας γλυκὰ τῆ γέννησί σου.

Καὶ τότε, καθὼς σ' ἅγιο ποτήρι
κ' οἱ δυὸ μιὰ θεία θὰ δεχθοῦμε φύση
καὶ μέσ' στὸν ἔρμο κόσμο, ποῦ θὰ σβύσῃ
ψηλὸ θενά μου χτίσις μοναστήρι.

Τραγὴ θὰ μοῦ σηκώσῃς ἐκκλησία,
Βωμὸ γλυκειᾶς ἀγάτης, ποῦ νὰ γέρον
ὁ κολασμένος κ' ἔρωτος νὰ πέρον
ἀγνή, τρισάγια, ἀπόκρυφη εὐλογία.

Γιατὶ μὲ τὴν ἀγάπη τὴν παλιὰ μου
καινούριες θὰ τονίσις ψαλμοδιές,
καὶ μέσα στῆς ντροπές, στῆς ἀθείες,
τὰ στέφανα θὰ βάλουμε τοῦ γάμου!

Καὶ θάμαι ὁ ἀθώροτος Νυμφίος,
κ' ἡ νύμφη ἐσὺν θὲ νᾶσαι ἢ πιστὴ μου,
ἢ μιὰ, ἢ μόνη, ποῦ ἡ τρελλὴ ψυχὴ μου
προφήτεψε κι' ἀγάτησ' αἰωνίως!

(Ἀθήναι, Μάιος 1900)

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΗΜΗΡΙΩΤΗΣ

